

om at tage Klagen tilbage. Han foretager derpaa overfor hver enkelt Mand det Skridt at forespørge, om han vil være med til at klage, og gør det paa en saadan Maade, at han faar de fleste til at sige Nej. Derefter indsender han Klagen, og det kommer saa til at staa saaledes, at det er de to Mænd, der har klaget uden at have Bemyndigelse dertil paa Afdelingens Vegne.

Under de optagne Forhør blev der imidlertid ført Vidner, hvorved det godtgjordes, at en Del af dem, der havde nægtet at have været med som Klagere, erkendte, at de havde givet deres Tilladelse til, at deres Navn eller Nummer blev anført, og de anklagede begærede foretaget Indstævning til Vidneforklaring af nogle af de andre, som havde frafaldet Klagen, for at faa konstateret, at ogsaa de havde givet deres Bemyndigelse til, at Klagen fremkom paa deres Vegne. Dette afviste Krigsretten, idet den fandt, at Sagen var tilstrækkelig oplyst, og saa dømte den de to Mænd, som blev ansete som Hovedmændene, for, at de havde underskrevet Klagen paa deres Kammeraters Vegne. Paragraf 129 paalægger ganske vist den foresatte, der kommer til Kundskab om, at der er begaaet en Forbrydelse, at drage Omsorg for, at den skyldige straffes, og det er vel sagtens derfor, Kaptajnen har indberettet Sagen. Han har ment, at de to Mænd, der har underskrevet Klagen og naturligvis ogsaa har forhørt sig hos de forskellige, om de vilde være med til, at Klagen indsendtes paa deres Vegne, havde gjort sig skyldige i en Forbrydelse ved at agitere for Tilslutning til Klagen. Det kan vel kun være dette, der ligger til Grund for hans Handlemaade, han har ment, at han havde Pligt til at anmelde Sagen. Men ifølge Paragraf 128 slipper den, der har forhindret en Forbrydelse, for Straf, og i dette Tilfælde havde Kaptajnen jo forhindret Forbrydelsen, dersom man kan kalde det en Forbrydelse, at der klages i Fællesskab, og at de paagældende havde agiteret derfor. En anden Paragraf, nemlig 140, siger, at „den Foresatte, der ved Trussel om skadelige Følger eller ved andre uberettigede Midler søger at afholde Undergivne fra at fremsætte eller forfølge Besværinger . . . , straffes med Fængsel eller i Gentagelsestilfælde efter Omstændighederne med Embeds eller Bestillings Fortabelse”. Det forekommer mig, at Kaptajnen har gjort sig skyldig i at forhindre de Mennesker, der her vilde klage, i at faa Lejlighed til at gøre det, idet han har faaet dem til at frafalde Klagen, som i alt Fald den allerstørste Del af Delingen

var enig om burde fremmes, og som det ogsaa viste sig, der var Grund til at fremme, idet Sergenten blev dømt for Overgreb som Følge af de Klager, der senere indkom over hans Forhold fra enkelte Personer, og muligvis ogsaa vilde være blevet det, dersom Klagen over hans Optræden var blevet fastholdt af hele Delingen. Selv om denne Sag nu bliver behandlet for Overkrigsretten, og selv om Overkrigsretten har søgt nye Beviser fremskaffede og forlangt nye Undersøgelser foretagne for at kunne afsige sin Kendelse paa fuldt forsvarelig Basis, er jeg ikke sikker paa, at de to Mænd, der er dømte, fuldstændig kan frifindes, thi vi har en urimelig Bestemmelse i den militære Straffelovs § 162, som siger, at „naar Krigsmænd uden Foresattes Tilladelse enten indtræde i indbyrdes Foreninger, som angaa deres Tjenesteforhold eller politiske Sager, eller møde i Forsamlinger af Krigsmænd for at raadslaa om slige Anliggender . . . , straffes de”. Det er navnlig disse Ord: Forsamlinger af Krigsmænd for at raadslaa om slige Anliggender, jeg vil fremhæve. Naar en Del Soldater paa en Samlingsstue raadslaa om, hvorvidt de skal indsende en Klage i Fællesskab, saa har de ganske vist forset sig i Henhold til denne Paragraf, men hvorledes man saa i Lærebogen kan anvise dem, at de, naar de vil klage i Fællesskab, skal indsende deres Klage med Underskrift af to Mænd og ikke af alle i Fællesskab, forstår jeg ikke; thi for at der kan vælges to Mænd til at frembære Klagen, maa der selvfølgelig først forhandles derom.

Dersom man vil opnaa, at den Slags Ting ikke gentager sig i Fremtiden, maa vi nødvendigvis revidere den militære Straffelov, og vi maa faa afskaffet en saadan barbarisk Straf som Bøjestraffen. Bøjestraffen, der blev indført ved Revisionen af Hærloven — ikke den sidste, men den forrige —, og for hvis Indførelse Bojsen havde Æren, hvorfør de, der underkastedes denne Straf, populært fik Navnet Bojsens Lænkehunde, er en Straf, som det er i høj Grad uværdigt at byde Mennesker. Den bestaar nemlig deri, at der anbringes en Bøjle omkring den ene Ankel eller, dersom det er streng Straf i Bøjen, en Bøjle omkring begge Anker i en Lænke paa en Alens Længde. Paa denne Maade skal vedkommende tilbringe Fængselstiden. Saa er der en Straf som den, de to heromtalte menige blev idømt, 5 Dages Mørk Arrest, for en i alt Fald meget ringe Forseelse, dersom de i det hele taget har gjort sig skyldige i en saadan. Den Straf er ogsaa i høj Grad barbarisk. Nat og Dag